

Sonja Kaiblinger

RUŽE a MYDLOVÉ BUBLINY

seriálová láska

FRAGMENT

Ruže a mydlové bubliny

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Sonja Kaiblinger
Ruže a mydlové bubliny
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Sonja Kaiblinger

 FRAGMENT

Pre mojich rodičov

Daily soap ['deɪli 'sɒp]: angl.: *daily* = denný, *soap* = mydlo.

Koncom štyridsiatych rokov minulého storočia začali spoločnosti vyrábajúce pracie prostriedky vysielat v USA krátke seriály pre ženy v domácnosti. V reklamných prestávkach výrobcovia propagovali svoje produkty. Seriály sa vysielali každý deň v čase, keď sa ženy venovali domácim prácam. Tak vzniklo pomenovanie *daily soap* alebo *soap opera* – po slovensky mydlová opera či telenovela – pre žáner, ktorý sa dodnes teší veľkej obľube.

V príbehoch ide najmä o lásku, rodinné problémy, tajomstvá a intrigy. Dôležitým znakom telenovely je to, že je v podstate nekonečná. Jednotlivé diely sa často končia v napínavom mieste deja, aby si diváci zapli televízor aj nasledujúci deň.

1

„Pomoc! Len nie zase tento seriál! Hocičo, len to nie! Prosím, Deborah, prepni.“ Rukami som si zakryla oči a hodila som sa dozadu na náš starý rozheganý gauč. Fakt sa to nedalo vydržať – tieto supergýčové husľové tóny počas úvodnej zvučky. Fotky hlavných predstaviteľov s ich štýlovo vyfúkanými účesmi. K tomu to vymelkované písmo, ktoré sa ťahalo cez celú obrazovku a sľubovalo katastrofu: *Ashworth Park*. Tento seriál bol hotová pohroma.

A v taký deň ako dnešný to bola pre mňa už posledná kvapka. Počas predchádzajúcich dvanástich hodín som po a) totálne pokašľala písomku z matiky, po b) zostala zaseknutá v metre v tmavom tuneli na Manhattane s ďalšími asi 1 573 ľuďmi (a bez zlatého Trevora Parkera, ktorý musel vystúpiť o zastávku skôr) a po c) ma na Manhattanskom moste prekvapil lejak, ktorý moje tmavohnedé vlnité vlasy premenil na účes v štýle *zmoknutý dlhosrstý pudlík*.

Medzitým už bolo takmer sedem hodín večer a ja som túžila iba po lieku na všetky moje trápenia po takom mizernom dni: hodiť sa pred televízor s obrovským pohárom banánovej zmrzliny s brownies na kolenách a s diaľkovým ovládačom v ruke a dookola prepínať kanály.

Nerátala som však s tým, že tam už bude sedieť moja staršia sestra Deborah. S *mojím* zmrzlinovým pohárom na kolenách

a s ovládačom v ruke – ten si bránila rovnako, ako si naša jazvečička Pebbles bráni svoju obľúbenú hračku.

„Zabudni!“ zavrčala a škaredo sa na mňa pozrela cez svoje prehnané veľké okuliare, ktoré nosila z módných dôvodov, hoci zrak mala absolútne v poriadku. „Zrušila som aj diskusný krúžok, aby som mohla pozerať *Ashworth Park*. Za nič na svete neprepnem. Je ti to jasné?“

Zhlboka som si vzdychla a masírovala som si spánky. Titulná melódia mi trhala uši, ale tentoraz som si odpustila jej paródiu vo vlastnom podaní. S mojou sestrou je to na porazenie. Už celé mesiace je závislá od tohto neskutočne sentimentálneho seriálu, ktorý beží večer čo večer na nejakom britskom kanáli. Príbehy šľachtickej rodiny Ashworthovcov na Ostrove ruží v Lamanšskom prielive boli také vzdialené realite, že sa to takmer nedalo vydržať. Rozhodne nie pri zapnutom mozgu. Už len z tej smiešnej úvodnej zvučky, v ktorej sa pred anglickým panským sídlom páslo stádo oviec a zrychlene odkvitali ruže, mi bolo na vracanie.

Ashworth Park jednoducho nemal s dobrým vkusom nič spoločné.

Na tomto seriáli bolo super jedine to, že sa z neho dal dobre robiť posmech. Jednoznačne najlepšie mi to išlo s mojou kamarátkou Morgan, ale tá musela dnes pre chrípku zostať v posteli – čo zase skvele pasovalo do celkového obrazu tohto pokazeného dňa.

Našťastie Deborah teraz civela na obrazovku tak sústredene, že som si mohla uchmatnúť pohár so zmrzlinou bez toho, aby si niečo všimla. Oprela som sa a ponorila som lyžičku do studenej krémovej masy.

„Ešte stále ti to nepripadá ako hlúposť?“ zistovala som po chvíľke, keď šľachtickému potomkovi, ktorý sa Deborah veľmi páčil, victor už po tretí raz prefúkol blond vlasy. Pritom som si všimla, ako zo mňa pri mojej obľúbenej zmrzline opadáva napätie. „Čo

sa ti páči na tých snoboch a ich nekonečných hádkach?“ Zdvihla som lyžicu, nachýlila bradu, našpúlila pery a imitovala britský prízvuk lady Ashworthovej: „Vari ste už celkom potratili rozum, mladá dáma? To je pod vašu úroveň.“

„Tak ale teraz už dost!“ rozčúlila sa Deborah. „Ashworthovci nie sú hlúpi. Je to historický šľachtický rod s významným menom. Rodokmeň sira Ashwortha siaha dokonca až k Viliamovi Dobyvateľovi.“

„No to ma podrž,“ začudovala som sa naoko a potlačila som smiech. „Nuž, pre mňa za mňa, tak majú teda starobylú históriu a sú veľmi vážení. A pritom sú takí strojení a obmedzení, až sú suchopárni. Len sa pozri na toho arogantného synáčika.“ Závan vetra mu práve prefúkol hrivu, hoci sa nachádzal v miestnosti bez okien. Ako to je, prosím pekne, možné? Tajne vláči so sebou ventilátor? A k tomu ten žiarivý úsmev. „Nezdá sa ti, že toho Juliusa objavili v reklame na zubnú pastu?“

„Volá sa JuliAN!“ opravila ma Deborah. Tvárila sa, ani keby som urazila prezidenta, a ja som cítila, ako sa mi s jej durdením vracia dobrá nálada. Uťahovať si z Deborah pri tomto seriáli bolo jedno-ducho zábavné.

„Presnejšie povedané, jeho celé meno znie: lord Julian James Llewelin Ashworth.“ Deborah to zobrala vážne. „Waleské meno má po svojej matke, lady Ashworthovej. Tá je z Walesu.“

Zachichotala som sa. Ten chalan má ešte aj celú kopu hlúpych krstných mien. Tento seriál je plný klišé, až sa človek hanbí namiesto neho. Moje slohy sú určite lepšie než jeho scenár.

„Hej, presne tak. A ten pes má tiež minimálne rovnako vznešený rodokmeň, všakže?“ uškrnula som sa a šibalsky som štuchla Deborah do boku. „Ako sa vlastne volá ten obrovský chlupáč? Gatsby?“

„Gatsby nie je žiadny chlupáč!“ jedovato odvrkla Deborah. „Je to čistokrvný írsky vlkodav a okrem toho mimoriadne užitočný pri nadržávaní na poľovačke.“

Tak teraz je so mnou amen. Už som sa nemohla zdržať. Kým som bojovala so záchvatom smiechu, hlavou mi prebleskla myšlienka, že by som sa tiež mohla stať scenáristkou, keby som kvôli matike nepreliezla deviaty ročník. Myslím, že také kostnaté diablóky, aké sú v tomto seriáli, by som určite zvládla.

„Prestaň sa už konečne chechtat!“ nazlostila sa Deborah. „Nerozumiem, čo Julian hovorí. Okrem toho je to práve napínavé. Do susedstva Ashworth Parku sa prisťahoval nejaký cudzinec menom DeWitt so svojou dcérou. Myslím si, že to dievča poškuľuje po Julianovi.“

Snažila som sa vzchopiť, ale smiech sa mi nepodarilo potlačiť na dlho. Na vine bol opäť Julius, ehm, Julian, ktorý práve ladne vysadol na koňa a pritom znova pyšne pohodil vlasmi. „Nemôžem inak, Deborah. Julianove vlasy zatiehujú dokonca aj nádhernú hriivu jeho koňa,“ lapala som po dychu. „A to fidlikanie v pozadí ma dorazilo.“

„Okej, Abby!“ Deborah na okamih pustila televízor z očí, vystrela sa a prepichla ma ľadovým pohľadom. Potom zdvihla ovládač a vypla zvuk, pravdepodobne preto, aby som ju mohla naozaj dobre počuť. „Naposledy ťa varujem, nechaj ma teraz v pokoji pozeráť *Ashworth Park*. Inak poviem mame, že sa často vraciaš do svojej izby cez strechu, pretože sa so svojou hyperaktívnou japonskou kamarátkou až do polnoci povaluješ v tej ošumelej cukrárni. Mame by stačilo pozrieť sa na ukrytý požiar-ny rebrík.“

To je pravda. Ak existuje niečo, čo sa naša mama nesmie dozvedieť, tak toto.

„Volá sa Morgan, okej? A áno, áno, už odchádzam,“ povedala som a zmierlivo som zdvihla ruky. „Hádam ti neodpadnú uši z tej hroznej husľovej hudby. Počuj, to je čisté týranie.“

S námahou som sa zdvihla z gauča a kútikom oka som videla, že Deborah na mňa zíza, akoby som potratila rozum. „Čo myslíš tými husľami? Zvuk je predsa vypnutý.“

Och! Správne! Aké zvláštne. Prečo som si namýšľala, že počujem hudbu, ktorá vôbec nehraje? Nezačína mi z toho seriálu pomaly šibať? Musím sa čo najrýchlejšie vypariť a utiahnuť do svojej izby. A tak som uchmatla pohár s poslednými zvyškami banánovej zmrzliny s brownies, prevesila som si cez plece tašku a práve som siahala po svojej rifl'ovej bunde, keď som zbadala, že niečo nie je v poriadku. Odrazu som v ruke pocítila silné brnenie, akoby mi po nej až k plecu bežal celý húd mravcov.

Pustila som pohár, akoby ma zasiahol blesk. Zvyšky roztopenej zmrzliny sa roztiekli po maminom koberci.

„Dokelu, Abby, ty nemehlo, nemôžeš dávať pozor?“ zafrflala Deborah bez toho, aby odvrátila pohľad od telky, ktorá teraz už zase bežala so zvukom. „Nemáme taký upratovací personál ako Ashworthovci.“

„Prepáč, ja, ehm...“ jachtala som totálne zmätená a zdesene som civela na svoju ruku. Tá sa začala za sprievodu jasných bleskov akoby rozplývať, no hneď sa znova objavila. Odohrало sa to tak rýchlo, že som si to ledva všimla.

Od ľaku som poskočila.

„Aaaaaah!“ skríkla som. „Deborah! Moja ruka! Videla si to?“

„Čo je? Ukáž ju sem,“ podráždene zahundrala Deborah a hrubo si ma pritiahla k sebe. Teraz to opäť prestalo. „Čo je s ňou? Odľupuje sa ti lak, no á? Vyzerá to fakt hrozne. Môžeš prestať s týmito žartíkmi a nechať ma *konečne* na pokoji?“

Neodpovedala som hned'. Čo sa to zrazu so mnou deje? Najprv som počula tie imaginárne husle a potom sa ešte aj moja ruka začala zvláštne... mihotať, ako keď niečo ruší televízny obraz.

Určite trpím poruchami videnia. Deborah stále číta nejaké vedecké časopisy a nedávno sa zapísala na kurz prvej pomoci. Určite vie, pri ktorej chorobe sa vyskytujú poruchy videnia. Mám sa jej opýtať? No necítim sa vôbec zle. Alebo žeby na mňa v metre zaútočili zvlášť agresívne chrípkové vírusy a práve blúznim v horúčke?

To nie je normálne.

„Ja vôbec nežartujem. Ja...“ pokúsila som sa to vysvetliť, no hned' som aj prestala, lebo v tomto okamihu sa brnenie presunulo do mojej pravej nohy. Ten čudný pocit bol čoraz intenzívnejší. Prenikal nahor celým mojím telom až pod bradu. Práve keď som si chcela sadnúť, akoby mi niekto spod nôh odtiahol zem. A potom všetko stmavlo.

VONKU – OSAMELÝ KÚSOK LESA – DEŇ

JULIAN, príťažlivý syn Ashworthovcov, jazdí po lese na svojom plnokrvníkovi, snehobielej kobyle **LEONDRE**. Má na sebe bielu košeľu a vyleštené jazdecké čižmy. Optimisticky sa díva do trblietajúceho sa slnka, ktoré preniká cez koruny stromov. Keď prechádza cez potok, Leondra odrazu nastraží pravé ucho, akoby niečo začula.

JULIAN (*ustarostene*)

Čo sa deje, Leondra? Čo ti je?

LEONDRA

(*zaerdží*)

JULIAN

Pozri sa. (*Ukáže do diaľky.*) Zdá sa, že tam v blate zapadlo nejaké auto.

LEONDRA

(*súhlasne zaerdží*)

JULIAN (*Objaví v aute muža a dievča.*)

Pane! Zdá sa, že potrebujete pomoc.

DEWITT, atraktívny podnikateľ, päťdesiatnik, zarážajúco podobný Georgeovi Clooneymu, vystupuje z auta, ktoré je hlboko zapadnuté v bahne. Má oblečený drahý prúžkovaný oblek, ktorého lem je umazaný od blata.

DEWITT (*posmešne*)

Ako mi chcete pomôcť? Tu v lese nie je mobilný signál a vy sedíte iba na koni. Alebo náhodou pracujete v odťahovacej službe?

LYDIA, asi štrnásťročné krásne dievča, vylezie zo zadného sedadla. Keď zbadá Juliana, líca jej jemne sčervenejú.

JULIAN *(ešte vždy šarmantne)*

Samozrejme, že nie som odtahovacia služba. *(Čosi hľadá v sedlovej brašne.)* Ale očividne ste dostali defekt a ja mám našťastie so sebou zdvihák. Smiem sa predstaviť? Julian Ashworth, môj otec je trinásty gróf z Rosingtonu a býva tu neďaleko.

DEWITT *(zrazu priateľsky)*

Julian Ashworth. Teší ma, že vás spoznávam. Ja som Robert DeWitt. Toto je moja dcéra Lydia.

LYDIA *(ukloní sa)*

Môj ocko zdedil starú vidiecku vilu a chce sa tu usadiť. Čoskoro budeme susedia.

JULIAN *(vymieňa pneumatiku rýchlo ako blesk)*

Susedia? Och, ako často som si prial mať susedov! V zime je to tu na ostrove dosť bezútešné. *(Pohodí vlasmi dozadu.)* No teraz sa poďme radšej niekam schovať. Nechcete sa u nás zohriať?

LYDIA

Och áno.

JULIAN *(prevesí Lydiu cez plecia svoj kabát)*

Aby si neprechladla. *(Opäť pohodí vlasmi dozadu, potom sa obráti k DeWittovi.)* Prosím, nasledujte ma, pane. Do Ashworth Parku je to iba zopár míľ.

VNÚTRI – MODRÝ SALÓN V ASHWORTH PARKU – DEŇ

Služka práve servíruje **LORDOVI** a **LADY ASHWORTHOVCOM** čaj, keď do miestnosti vstúpi Julian. Pri výmene pneumatiky na DeWittovom aute si zašpinil oblečenie.

LADY ASHWORTHOVÁ *(rozbehne sa k nemu)*

Chlapče, ako to vyzeráš? Čo sa stalo?

JULIAN

Nič mi nie je. Ale priviedol som so sebou návštevu.

TETA GLADYS, výstredne oblečená lady s klobúkom, má tesne po šesťdesiatke, ohríňa nos.

TETA GLADYS

Návštevu? Môžem len dúfať, že použila štrkový chodník namiesto toho, aby dupala krížom cez môj trávnik ako posledný návštevník, ten zavalitý mäsiar z Rosingtonu. Impertinentný človek!

JULIAN

Toto sú naši noví susedia. *(Predstaví DeWitta a Lydiu)*. Čoskoro sa nastahujú do vily po zosnulej lady DeWittovej. Lydia je vnučka starej dámy a pán DeWitt je prezidentom mediálnej spoločnosti. Okrem iného vydáva časopis *Rich & Royal*.

LADY ASHWORTHOVÁ *(už sa vidí na obálke)*

Och, mediálny magnát.

TETA GLADYS *(pohrdavo)*

Och, mediálny magnát.

LORD ASHWORTH *(ukáže na pohovku)*

Sadnite si predsa. Rodina ako tá naša má radosť z nových známostí. Veď počas spoločenských udalostí vidí človek vždy tie isté tváre. Iba naši dvaja synovia, Julian a Jasper, poznajú veľa ľudí z Rosingtonu, jedinej dediny v okolí.

Lord Ashworth kývne hlavou smerom k svojmu druhému synovi **JASPEROVI**, ktorý sedí obďaleč a nezúčastnene si číta knihu o fotografovaní.

LORD ASHWORTH (*DeWittovi*)

Nemali by ste chuť prísť k nám dnes na večeru? Giles, pošlite pánovi DeWittovi a jeho dcére domov pozvánku.

LADY ASHWORTHOVÁ (*natešene*)

Keby sme nemali Juliana, museli by sme znášať vždy tú istú spoločnosť.

TETA GLADYS (*pochopí narážku*)

Pff!

2

Prebrala som sa na to, že sa mi do ucha zaboril veľký mokrý jazyk.

Naša jazvečíčka Pebbles sa zvyčajne nechce veľmi maznať. Predtým patrila starej mame, no keď sa presťahovala zo studeného New Yorku na slnečnú Floridu, nemohla ju vziať so sebou, lebo Pebbles neznáša teplo. Odvtedy býva u nás. Ešte aj po piatich rokoch na mňa vrčí, len čo vstúpim do nášho bytu. Vždy sa cítim ako zlodejka. Kúsok šunky ju však obvykle opäť upokojí.

Tento jej maznavý útok bol niečo úplne nové. Navyše bez šunky.

„Pebbles, choď preč,“ zamrmľala som ako v tranze. Pokúsila som sa ju od seba odtisnúť a nahmatala som husté drapľavé chumáče srsti.

Zvláštne. Srst našej Pebbles je predsa celkom hladká a krátka.

V tom okamihu som otvorila oči. Žmurkala som na zamračenú oblohu, až kým mi pohľad nepadol na zviera vedľa mňa. To nebola Pebbles, kto mi práve oddane čistil ucho. To bol jednoznačne iný pes. Alebo možno aj stredne veľký poník.

Toto monštrum malo asi dvakrát takú dlhú srst ako Pebbles a odhadom bolo štyrikrát väčšie než náš domáci kríženec. Takého veľkého psa som ešte nikdy nevidela.

Posadila som sa, opäť zažmurkala a pošúchala si hlavu, v ktorej mi riadne dunelo. Kde to, preboha, vlastne som? Už som sa nenachádzala v obývačke, ba ani v našom byte, ale vonku. Na dosť

mäkkej tráve, musím priznať, no napriek tomu ma neskutočne boľel zadok. Musela som niekde spadnúť a riadne tvrdo pristáť.

„Hav!“ vydal zo seba vlasatý psí poník vedľa mňa a krútiac chvostom ma obíšiel, len aby mi začal olizovať aj druhé ucho.

Fuj, to je odporné!

„Gatsby! Chod' odtiaľ preč, kamoško!“ zavolal akýsi hlas a počula som, ako sa po škrípajúcom štrku ku mne niekto približuje. „Keď sa teta dozvie, že zase vykonávaš potrebu na jej trávniku, tak...“ Hlas sa mu zlomil. „Koho si tu objavil?“

Tak moment. Všetko pekne po poriadku. Zavrela som oči, zhlboka som sa nadýchla a vydýchla, potom som ich znova otvorila a dôkladne som skúmala okolie. Udržované trávnaté plochy. Do nich zapichnuté malé tabuľky s výzvou, aby sa používali iba štrkové chodníky. Puntičkárske pristrihnuté kríky lemujúce celý areál až po kamenné panské sídlo, na ktorého rohoch sa do neba vypínali dve veže.

Tento pohľad mi okamžite vyrazil dych. Rozhodne už nie som v New Yorku.

Kde to, dočerta, som?

„Gatsby! Nepočul si?“ Prízvuk znel britsky. Keď mi to huňaté zviera konečne dalo pokoj, zistila som, že ten hlas patrila chlapcovi, ktorý bol možno o rok-dva starší než ja a zdal sa mi mimoriadne povedomý. Mal na sebe dlhý zelený plášť a gumené čižmy – čo bola vzhľadom na momentálne mrholenie asi lepšia voľba než moja pestrá rifľová bunda a plátenné tenisky s lebkami. Zastal pred mnou a so zdvihnutým obočím si ma prezeral. „Ty musíš byť tá nová. Len nerád ruším túto vašu malú zábavku.“ Znelo to trochu posmešne, takmer tak, ako keby som toho psa naviedla, aby sa na mňa vrhol. „No smiem sa dozvedieť, čo robíš na našom trávniku? V skutočnosti naň nesmie nikto stúpiť, aspoň podľa mojej tety.“

„Ja sa... teda, ehm, ospravedlňujem,“ hlesla som ešte predtým, než mi bolo jasné, čo mu chcem odpovedať. Hej, čo vlastne robím na tejto precízne udržiavanej tráve? Nemôžem tvrdiť, že práve piknikujem, zatiaľ je na mój nezvyčajne chladno a okrem toho to vyzerá na dážď.

Dopekla, čo sa to so mnou stalo? Kto je tento chlapec? Ako som sa sem dostala a prečo si na to nemôžem spomenúť?

„Vie už niekto, že si dorazila?“ opýtal sa a v hlase sa mu miešal nezáujem s podráždenosťou. „Ohlásila si sa na strážnici?“

Trochu zmätene som hľadela naňho nahor bez toho, aby som mu odpovedala. Posledné, na čo som si dokázala spomenúť, bolo to, že som sedela s Deborah pred televízorom, keď sa zrazu udiala tá vec so záhadnými huslovými tónmi a moja ruka sa začala čudne mihotať. Predtým som sa rozčuľovala nad tým smiešnym seriálom. Nad mizernými postavami. Nad nablýskaným panským sídlom. A nad zámočným psom Gatsbym, ktorého srst sa aj v pochmúrnom počasí leskla takou čistotou, ako keby práve vyšiel z práčky.

Dôkladnejšie som si to huňaté zviera obzrela.

„Čo... si to povedal, ako sa volá ten pes?“ zisťovala som, kým môj spoločník pripínal huňatému obrovci obojek a pritom ma ne-spúšťal z očí, ani čo by som mala niečo za lubom. Aspoň ma ten pes na prvý pohľad považoval za sympatickú. Zato som ho ešte trochu poškrabkala na hlave.

„Gatsby,“ odvetil chlapec pomaly a opatrne, ako keby som to nemala v hlave celkom v poriadku. Hodil psovi keks, ktorý zviera na jeden hlt zožralo. „Gatsby je čistokrvný írsky vlkodav, najväčšie psie plemeno na svete. Jednoducho veľký Gatsby.“

Ach. Takže som počula dobre.

„Gatsby.“ Zachichotala som sa. „To je psina. Moja sestra totiž

totálne zbožňuje jeden seriál, tam je presne takýto pes a volá sa rovnako.“

Keď som sa nad tým hlbšie zamyslela, nebol to len pes, kto mi pripomínal Deborin obľúbený seriál, ale aj tento chlapec. Jeho hnedé rozstrapatené vlasy. Výrazná čelusť. Modré oči s hnedými škvrnkami, pod nimi jemné kruhy. K tomu tá bledá pleť. Niet pochyb, môj spoločník vyzeral, akoby nutne potreboval stráviť zopár hodín na slnku a riadne si pospať. Stručne povedané – takmer na chlp sa podobal na toho vzdorovitého syna Ashworthovcov, Julia-novho mladšieho brata.

Keby som len vedela, ako sa volá!

„A je tam dokonca aj jeden chalan, ktorý sa na teba neskutočne podobá,“ okamžite som pokračovala. „Ibaže ho nikto nemôže ani vystáť. No hej, niet sa čo čudovať. Je zvláštny.“ Ako vždy, keď som sa cítila nepríjemne, jednoducho som začala tárať dve na tri. „Riadne zvláštny. Stále hľadá nahnevane a pobehuje hore-dolu, akoby najradšej na niekoho vyletel. Veď vieš, ako potenciálny sériový vrah. Určite žiarli na svojho staršieho brata. Alebo to súvisí s anglickým počasím, človek nikdy nevie. Keby som si len mohla spomenúť, ako sa ten týpek volá! Dokelu, Deborah by to určite vedela. Deborah je totiž superinteligentná a nasáva informácie ako špongia. Pravdepodobne pozná aj značku jeho trenírok.“

Chlapec striedavo hľadel na kamennú studňu vedľa nás a na mňa, akoby nadobudol presvedčenie, že som si tam udrala hlavu.

„Asi bude lepšie, keď ťa zavediem k svojim rodičom. Určite ťa už očakávajú,“ povedal napokon, potiahol Gatsbyho za vôdzku a odviedol ho k panskému sídlu. Zostal stáť pred schodiskom v tvare podkovy, ktoré smerovalo nahor k hlavnému vchodu. „Čo je? Nejdeš so mnou?“

Vstala som, odhrnula som si z tváre vlasy a napravila si tašku, ktorú som mala ešte vždy prevesenú cez plece. Samozrejme, že s ním nepôjdem. Aj tak je totálne nepodstatné, čo urobím alebo či sa tomu chlapcovi páčim, alebo nie.

Pozrime sa na túto situáciu celkom triezvo: sú len tri možnosti, čo sa mohlo stať. Podľa toho, ako to vyzerá, som mohla po a) upadnúť doma v obývačke do bezvedomia, po b) jednoducho zaspať na zemi alebo možno dokonca po c) otráviť sa tým trochu pochybným jedlom s hubami v školskej jedálni a teraz trpím najdivokejšími halucináciami, ktoré spôsobili a), b) alebo c). V každom prípade moje podvedomie momentálne vytváralo z udalostí v Deborinom televíznom seriáli moju vlastnú, oveľa horšiu verziu *Ashworth Parku*. Navyše som sa aj ja stala jej súčasťou.

Musím počkať, kým sa zobudím.

„Tak ideš?“ netrpezlivo zopakoval chlapec. Skúmavo si prezerá mňa a moje oblečenie, ktoré ako farebná machuľa ostro kontrastovalo so sivohnedou krajinou. „Možno by si si mohla očistiť topánky a nohavice, predtým než vojdeš. Nemáš žiadnu batožinu? Agentúra ti nedala so sebou nijaké oblečenie? Keď sa sem sťahovala Clarissa, priniesla si celú domácnosť.“

Čo? Agentúra? Aká agentúra? Možno som v tejto snovej verzii naozaj herečka a mám vlastného agenta. Perfektné! No mohol mi dohodnúť rolu v nejakom lepšom seriáli.

„Nie, ďakujem. Počkám tu,“ oznámila som a odhodlane som zostala stáť na mieste. Každú chvíľu sa zobudím a potom bude po všetkom. Môže to byť otázka sekúnd. Zvyčajne takto dlho nesnívam.

„Chceš čakať tu? To nie je dobrý nápad,“ zvolal chlapec a vrhol pohľad na svoje náramkové hodinky. „Rýchlo, zmizni odtiaľ! O niekoľko sekúnd totiž začne...“

„Čo zač...“ zajachtala som, no vzápätí sa na moju hlavu spustila hmla z drobných kvapôčok. Pestrá rifl'ová bunda a nohavice mi nasiakli vodou. Dočerta! Že sa spustí zavlažovacie zariadenie mi mohol prezradiť aj o sekundu skôr.

Čo už, pomyslela som si. Tak som predsa len vyštartovala a rozbehla som sa za tým chalanom, pričom som sa triasla na studenom vetre a kvapky vody sa mi dostali za golier. Kým som dorazila k schodisku, mala som na celom tele husiu kožu. Aj to bolo dosť zvláštne: nemala by mi byť takáto snová sprcha vlastne lahostajná? Namiesto toho mi zuby drkotali ako divé.

Môže si moje podvedomie niečo také namýšľať? Alebo som sa naozaj ocitla na nakrúcaní *Ashworth Parku*, tej najhoršej telenove-ly, odkedy vymysleli telku?

Kde sú potom kamery? A nemal by niekto nahlas vykriknúť *Stop!*, keď sa nejaká cudzinka len tak prepašuje do deja?

„Varoval som ťa. Zavlažovač sa spúšťa presne o piatej, teta Gladys to berie veľmi punitkársky,“ vysvetlil mi chlapec a stisol kľučku na masívnych vstupných dverách. Chytil ma za ruku a ťahal ma dovnútra. Vníkala som teplo jeho ruky. Aj to bol celkom reálny pocit.

Chlapec prešiel cez prepychovú vstupnú halu, kde pozdĺž dlhších stien stáli stoličky so zamatovými poťahmi. Potom ma previedol cez miestnosť s dreveným obkladom z lesklého mahagónu do ďalšej veľkej sály a napokon sme zastali v akejsi slávnostnej sieni.

Na okamih som zabudla, čo sa mi práve stalo, a úctivo som sa obzerala. Všetko naokolo chcelo na človeka urobiť dojem. Zamatové závesy v burgundskej červenej, ktoré siahali až po zem. Olejomaľby nejakých bledých šľachticov z minulých storočí na stenách. Alebo ten obrovský luster na stropе, ktorý mal určite väčšiu hodnotu než všetko, čo budú kedy vlastniť mama s ocom.